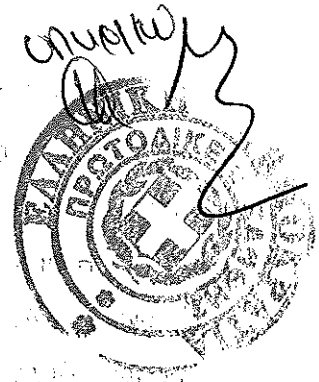

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΞΑΝΘΗΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

381/2014

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΞΑΝΘΗΣ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Μαρία Ζαχαριάδου, Πρόεδρο Πρωτοδικών.
ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 8 Οκτωβρίου 2014, χωρίς τη σύμπραξη
Γραμματέα, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας, με την επωνυμία: «ΓΕΑ - GRAMMO,
ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ
ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο: «ΓΕΑ - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ,
ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στον Δήμο Φιλοθέης - Αττικής, Λ. Μεσογείων, αριθ. 231, όπως νομίμως
εκπροσωπείται, η οποία παραστάθηκε διά της πληρεξούσιας δικηγόρου της
Δ.Σ. Ξάνθης, που κατέθεσε σημείωμα μαζί με το υπ' αριθμόν 6869/14-10-2014 γραμματίο
προκαταβολής εξόδων του Δικ. Συλ.

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1) της ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία
που εδρεύει στην ιδιοκτήτριας της επιχείρησης καφέ
ζαχαροπλαστείου με τον διακριτικό τίτλο η οποία δεν εμφανίστηκε στο Δικαστήριο, ούτε
εκπρόσωπήθηκε σ' αυτό από πληρεξούσιο δικηγόρο, 2) κατοίκου
ιδιοκτήτη της επιχείρησης καφενείου με τον διακριτικό τίτλο ο οποίος
εκπρόσωπήθηκε στο Δικαστήριο από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του που κατέθεσε
σημείωμα μαζί με το υπ' αριθμόν 6659/8-10-2014 γραμματίο προκαταβολής εξόδων του Δικ. Συλ.
3) της εταιρίας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία που
εδρεύει στην Ξάνθη, ιδιοκτήτριας της επιχείρησης καφετέριας με τον διακριτικό τίτλο 4)
κατοίκου ιδιοκτήτη της επιχείρησης καφετέριας με τον
διακριτικό τίτλο και 5) της ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία

που εδρεύει στην ιδιοκτήτριας της επιχείρησης καφετέριας με τον
διακριτικό τίτλο οι οποίοι δεν εμφανίστηκαν στο δικαστήριο, ούτε
εκπροσωπήθηκαν σ' αυτό από πληρεξούσιο δικηγόρο.

Η αιτούσα άσκησε ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου την από 2-6-2014 (αριθ. εκθ. καταθ. δικογράφου ΑΣΦ. 213/13-6-2014) αίτηση για καθορισμό του ύψους της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησαν οι καθ' ων, για την οποία ορίστηκε δικάσιμος μετά από αναβολή αυτή που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

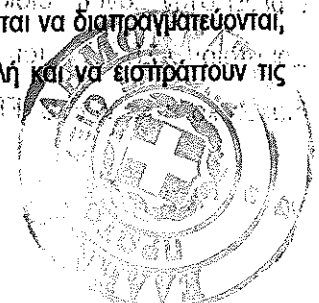
ΚΑΤΑ τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν αυτοί δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η αιτούσα πριν αρχίσει η προφορική συζήτηση της υπόθεσης, με δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου της που σημειώθηκε πάνω στο δικόγραφο της αίτησης, λόγω μη τήρησης πρακτικών, παραιτήθηκε, από το δικόγραφο της αίτησης, ως προς τους 1^ο, 3^ο, 4^ο και 5^ο των καθ' ων, οπότε ως προς αυτούς θεωρείται η αίτηση ως μη ασκηθείσα με δικονομικό επακόλουθο την κατάργηση της δίκης ως προς τους ανωτέρω καθ' ων (άρθρα 294 εδ. α', 295 παρ. 1 και 297 του ΚΠολΔ).

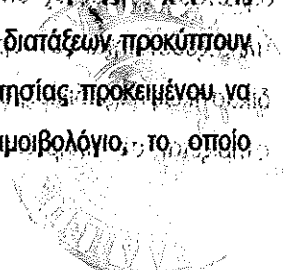
Με τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του Ν. 2121/1993 "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα", νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες ("εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, αναπαραγωγή και γενικά στην διάδοση των έργων (Κουμάντος Πνευματική Ιδιοκτησία εκδ. 1995 σελ. 353 επ., ΠΓρ Θεσ. 10947/2008 ΝΟΜΟΣ, ΜΠΑΘ 415/2004 αδημ.). Με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, ορίζεται ότι εισφορές παρέχουν οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι παράγωγοι υλικών φορέων ήχου και εικόνας και οι ραδιοηλεκτρονικοί σταθμοί. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποιήσεως και εκμεταλλεύσεως από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται με τη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού. Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου αυτού «1. Όταν υλικός φορέας ήχου (ή εικόνας ή ήχου και εικόνας) που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοηλεκτρονική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις

σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο: 2.....3. Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων...». Η είσπραξη της ενιαίας και εύλογης αμοιβής υποχρεωτικά, εκ του νόμου, ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν. 2121/1993 υποχρεούμενοι, όπως ορίζει η προαναφερθείσα διάταξη να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις, να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσηκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός της απαιτούμενης αμοιβής γίνεται κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ. 1 του Ν. 2121/93. Ειδικότερα σύμφωνα με το άρθρο 55 του ίδιου Νόμου «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν τις ακόλουθες αρμοδιότητες: α) να καταρτίζουν συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων, καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, β) να εξασφαλίζουν στους δημιουργούς ποσοστιαία αμοιβή κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32 παρ. 1 του παρόντος νόμου, γ) να εισπράττουν την αμοιβή και να κατανέμουν μεταξύ των δημιουργών τα εισπραττόμενα ποσά, δ) να εισπράττουν την αμοιβή που προβλέπεται από το άρθρο 18 παρ. 3 του παρόντος νόμου και να τη διανέμουν μεταξύ των δημιουργών, ε) να προβαίνουν, σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 2 του παρόντος άρθρου, σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δημιουργών ή των δικαιοδόχων τους και ιδίως να υποβάλλουν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, να εγείρουν αγωγές, να ασκούν ένδικα μέσα, να υποβάλλουν μηνύσεις και εγκλήσεις, να παρίστανται ως πολιτικώς ενάγοντες, να ζητούν την απαγόρευση πράξεων που προσβάλλουν το δικαίωμα ως προς τις εξουσίες που τους έχουν ανατεθεί και να ζητούν την κατάσχεση παρανόμων αντιτύπων, κατά το άρθρο 64 του παρόντος νόμου, στ) να λαμβάνουν από τους χρήστες κάθε πληροφορία αναγκαία για τον καθορισμό, την είσπραξη και κατανομή των εισπραττόμενων ποσών, ζ) να ενεργούν, με σύμπραξη της δημόσιας αρχής ή κατά τη διαδικασία του άρθρου 64 του παρόντος νόμου, τους αναγκαίους ελέγχους σε καταστήματα πώλησης ή ενοικίασης ή δανεισμού αντιτύπων ή δημόσιας εκτέλεσης των έργων που προστατεύουν για να διαπιστώνουν αν οι πράξεις αυτές δεν προσβάλλουν τα δικαιώματα των δημιουργών. Η ιδρυτική πράξη του οργανισμού μπορεί... 2. Τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας μπορούν να ενεργούν πάντα, δικαστικά ή εξώδικως, στο δικό τους όνομα είτε η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της εξουσίας είτε στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα, νομιμοποιούνται δε πάντως στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων του

δημιουργού που έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτούς ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. 3. Για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δημιουργών που προστατεύονται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών. 4. Αν αμφισβητηθεί από το δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, που περιεχόταν στη δήλωση της παραγράφου 2 του παρόντος άρθρου και στη σύμβαση που καταρτίστηκε με το χρήστη με βάση τη δήλωση αυτή, ανήκε στην αρμοδιότητα του οργανισμού, ο οργανισμός οφείλει να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη και ιδίως να παρεμβεί στη σχετική δίκη. Αν αποδειχθεί ότι το έργο δεν ανήκε στην αρμοδιότητα του οργανισμού, ο οργανισμός εκτός από τις ποινικές ευθύνες οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο και η σχετική αγωγή εκδικάζεται κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών». Περαιτέρω κατά το άρθρο 56 του ίδιου Νόμου ορίζεται «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης προκειμένου οι χρήστες να έχουν την ευχέρεια της χρήσης των έργων του ρεπερτορίου τους αξιώνουν από αυτούς ποσοστιαία αμοιβή κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32 παράγραφος 1 του παρόντος νόμου. Οι εξαιρέσεις από την ποσοστιαία αμοιβή που προβλέπονται στο άρθρο 32 παράγραφος 2 του παρόντος νόμου δεν εφαρμόζονται στην περίπτωση αυτή. 2. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δεν μπορούν χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος να άρνηθούν την κατάρτιση με τους χρήστες των συμβάσεων που προβλέπονται στην πρώτη περίπτωση της παραγράφου 1 του προηγούμενου άρθρου. Αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. 3. Οργανώσεις αντιπροσωπευτικές των χρηστών και οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης μπορούν να συμφωνήσουν εγγράφως και πριν ανακύψει διαφωνία τον ορισμό ενός προσώπου, καθοριζόμενου ονομαστικά ή βάσει ιδιότητας, ως διαιτητή. 4. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιολόγιο), ο οποίος πρέπει να γνωστοποιείται προς το κοινό με δημοσίευση του σε τρεις εφημερίδες, από τις οποίες ή μία πρέπει να είναι οικονομική. Κατά την κατάσταση και εφαρμογή των αμοιολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να ενεργούν χωρίς αυθαίρεση και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις. 5. Για την πραγματοποίηση των κατά την παράγραφο 1 περίπτωση α', β', γ' και δ' του προηγούμενου άρθρου διανομών, οι χρήστες οφείλουν να παραδίδουν στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης χωρίς καμιά καθυστέρηση καταλόγους των έργων των οποίων αντίτυπα παράγουν ή πωλούν ή εκμισθώνουν ή δανείζουν καθώς και των έργων που εκτελούν δημόσια με μνεία του ακριβούς αριθμού των αντίτυπων που παρήχθησαν ή διατέθηκαν καθώς και της συχνότητας των δημοσίων εκτελέσεων. 6. Οι διαφορές μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών ως προς το ύψος της αμοιβής που θα πρέπει να καταβάλει ο χρήστης στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατό να υπαχθούν σε διαιτησία... Από το συνδυασμό των πρόπαρατεθεισών διατάξεων προκύπτουν τα ακόλουθα: Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας προκειμένου να προβούν σε συναφή συμβάσεων με τους χρήστες έργων ήχου συντάσσουν αμοιολόγιο, το οποίο

ανακοινώνουν με δημοσίευση σε τρεις εφημερίδες. Το αμοιβολόγιο αυτό είναι υποχρεωτικό για τους χρήστες, οι οποίοι αν θεωρούν ότι η αμοιβή είναι προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, μπορούν να προσφύγουν στο Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προκειμένου αυτό να καθορίσει την ανάλογη αμοιβή. Τέτοιο δικαίωμα δεν έχουν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης. Αυτοί καθορίζουν μονομερώς κατά τη δίκαιη κρίση τους το εύλογο αμοιβολόγιο το οποίο δεσμεύει τους χρήστες. Αν οι τελευταίοι αρνούνται να καταβάλουν το οριζόμενο στο αμοιβολόγιο ποσό οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δικαιούνται να ασκήσουν εναντίον τους αγωγή κατά την τακτική διαδικασία ενώπιον του καθ' ύλην και κατά τόπο αρμοδίου Δικαστηρίου. Η είσπραξη της εύλογης αμοιβής δεν είναι δυνατή με την διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, αφού η ικανοποίηση μιας τέτοιας αξίωσης οδηγεί σε απαγορευμένη από το άρθρο 692 παρ. 2 ΚΠολΔ πλήρη ικανοποίηση του δικαιώματος, ενώ ούτε προσωρινή επιδίκαση της απαίτησης δεν μπορεί να ζητηθεί, διότι η απαίτηση δεν υπάγεται σε καμιά από τις περιοριστικά αναφερόμενες περιπτώσεις του άρθρου 728 παρ. 1 ΚΠολΔ, ούτε στην περίπτωση ζ' της παραγράφου αυτής, αφού με τις ρυθμίσεις του Ν. 2121/1993 ο νομοθέτης δεν προέβλεψε δυνατότητα προσωρινής επιδίκασης της απαίτησης (βλ. ΜΠΑΘ 891/2007 αδημ. στο νομικό τύπο, επίσης 573/2006 αδημ., Ι. Κατράς Ασφαλιστικά Μέτρα Α' έκδοση σελ. 371-372). Η άποψη αυτή στοιχείται τόσο με την γραμματική ερμηνεία της διάταξης του άρθρου 56 παρ. 2 του Ν. 2121/1993, η οποία ορίζει «Αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις οφείλει, πριν από οποιαδήποτε χρήση, να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων», όσο και από την συστηματική ένταξη της διάταξης αυτής στο άρθρο 56, ακριβώς κάτω από την προστατευτική για τους χρήστες διάταξη που ορίζει ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δεν μπορούν, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος, να αρνηθούν την κατάρτιση με τους χρήστες των συμβάσεων που προβλέπονται στην πρώτη περίπτωση της παραγράφου 1 του προηγούμενου άρθρου και πάνω από τη διάταξη της παρ. 3 του άρθρου 56 που ορίζει «Κατά την κατάστρωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις». Περαιτέρω δύσκολα μπορεί να γίνει δεκτό ότι ο νομοθέτης θέλησε οργανισμοί μονοπώλιακού ή οίονει μονοπώλιακού χαρακτήρα, να μπορούν να ζητήσουν με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων την προσωρινή επιδίκαση ενοχικής απαιτήσεως δηλ. σχετικού και όχι απολύτου δικαιώματος. Από την όλη φιλοσοφία του Νόμου 2121/1993 προκύπτει, ότι τα ασφαλιστικά μέτρα επιφυλάχθηκαν για τις προσβολές απολύτων δικαιωμάτων του Ν. 2121/1993 και όχι για την καταβολή αμοιβών από καταστήματάρχες, που πολλές φορές δεν ξεπερνούν το ποσό των 500 € ή και μικρότερα ποσά, αφού όταν πρόκειται για ασφαλιστικά επιδικάζεται το ήμισυ της απαίτησης. Σε κάθε περίπτωση πρέπει να παρατηρηθεί ότι τα απόλυτα περιουσιακά συγγενικά δικαιώματα που προβλέπονται από το Νόμο για τους ερμηνευτές-εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας προστατεύονται με τη λήψη

ασφαλιστικών μέτρων από τους Οργανισμούς Συλλογικής Διαχείρισης (βλ. άρθρο 46 παρ. 2, 47 Ν. 2121/1993, Κουμάντο Πνευματική Ιδιοκτησία εκδ. 1995, σελ. 370 επ. και 394 επ.). Πέρα, όμως, από τα απόλυτα δικαιώματα ο Νόμος αναγνωρίζει στους ερμηνευτές-εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας και σχετικά δικαιώματα δηλ. ενοχικές αξιώσεις (άρθρα 49 παρ. 1: εδ. α', 18 παρ. 3, 46 παρ. 3, 49 παρ. 4 Ν. 2121/1993). Τέτοια ενοχική αξίωση, είναι και η εύλογη αμοιβή του άρθρου 49. Τα ασφαλιστικά μέτρα που προβλέπονται στο άρθρο 55 § 1 περ. ε' και ζητούνται από τους δικαιούχους των σχετικών δικαιωμάτων ή τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης αφορούν την προσβολή των απολύτων δικαιωμάτων και όχι τον καθορισμό της εύλογης ενιαίας αμοιβής. Για τα απόλυτα δικαιώματα απαιτείται προηγουμένη άδεια του δικαιούχου. Για την παρουσίαση στο κοινό ενός υλικού φορέα που έχει νόμιμα εγγραφεί δεν απαιτείται άδεια αλλά μόνο γεννάται υποχρέωση εύλογης αμοιβής των καλλιτεχνών και του παραγωγού του υλικού φορέα (βλ. Καλλιπικού Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα εκδ. 2000, σελ. 199). Αντίθετα ο προσδιορισμός της εύλογης ενιαίας αμοιβής κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων ζητείται από τους χρήστες και προϋποθέτει ότι ο χρήστης αμφισβητεί το ύψος της αμοιβής, όχι και ότι αρνείται παντάπασιν την υποχρέωση του. Σε κάθε περίπτωση η ειδική ρύθμιση του άρθρου 56 με τον τίτλο «Σχέσεις με τους Χρήστες» θα ήταν περίπτη αν γίνει δεκτό ότι με τα ασφαλιστικά μέτρα που οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης μπορούν να ζητήσουν κατά το άρθρο 55 §1 περ. ε' μπορούν να ζητήσουν και τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής και την προσωρινή επιδίκαση της. Η απόδοξη της αντίθετης άποψης που εκφράστηκε στη Νομολογία κατά την οποία η αίτηση εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης για καθορισμό της εύλογης αμοιβής είναι παραδεκτή και νόμιμη, υπό δύο μάλιστα εκδοχές (οι η αίτηση αποτελεί γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο (ΜΠΑΘ 415/2004, ΜΠΛ 1197/2004, 3543/2004, ΜΠΛαμ 68/2003, 972/2003, 1758/2003, 1784/2003, 794/2006, ΜΠΑμαλ 166/2002) ή μη γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο (ΜΠρΤρικ 687/2003, Δνη 2004 604, ΜΠρΤρικ 578/2002, Δ 33, 1147, ΜΠΤρικ 1250/2002 Χρ.Ιδ.Δικ. Γ, 173) δεν βρίσκει κανένα έρεισμα ούτε στη γραμματική ερμηνεία του Νόμου και οδηγεί σε σειρά από ερμηνευτικά και δογματικά αδιέξοδα (Κατράς ο.π.). Κυρίως δεν απαντά στο ερώτημα ποιο σκοπό εξυπηρετεί ο με αίτηση των οργανισμών και με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων καθορισμός της εύλογης ενιαίας αμοιβής, όταν οι τελευταίοι μπορούν με τακτική αγωγή να ζητήσουν κατά την προσήκουσα διαδικασία (τακτική ή μικροδιαφορών), κατά την οποία θα κριθεί και το ύψος της εύλογης αμοιβής, την επιδίκαση ολόκληρης της αμοιβής που έχουν καθορίσει με το αμοιολόγιο και η οποία έχει γίνει απαιτητή με την παρέλευση δύο ημερών από τη χρήση της (άρθρ. 63 παρ. 1: εδ. γ). Ο αναφερόμενος από την προαναφερθείσα άποψη σκοπός της ταχύτητας της διαδικασίας δεν συμβαδίζει με κάποιο επείγον συμφέρον των οργανισμών, όταν μάλιστα η απαίτηση εξαρτάται από την τυχαία και συμπτωματική χρήση του συγγενικού δικαιώματος, ενώ βρίσκει επαρκή λόγο όταν η αίτηση υποβάλλεται από τον χρήστη, ο οποίος έχει συμφέρον να απολαύσει προσωρινά τη χρήση του δικαιώματος καταβάλλοντας την ζητούμενη ή προσδιοριζόμενη από το Μονομελές Πρωτοδικείο αμοιβή (ΜΠΠ ΛΑΜ 2497/2008 Α' ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αίτηση, η αιτούσα εκθέτει ότι αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που συνεστήθη νόμιμα από τους τρεις ειδικότερα αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού και δη α) τον «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με τον διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που αντιπροσωπεύει τους ενδεικτικά αναφερόμενους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, β) τον «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ – ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» και τον διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», που αντιπροσωπεύει τους ενδεικτικά αναφερόμενους ερμηνευτές, καλλιτέχνες (τραγουδιστές) και γ) τον «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» και τον διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», που αντιπροσωπεύει τους ενδεικτικά αναφερόμενους εκτελεστές καλλιτέχνες (μουσικούς), με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής. Ότι οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης – μέλη της, της ανέθεσαν κατ' αποκλειστικότητα την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής αυτής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυσή της, αρκεί να μην ήταν επίδικη. Ότι αυτή (αιτούσα) ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που η λειτουργία της έχει εγκριθεί σύμφωνα με το άρθρο 54 παρ. 4 του Ν. 2121/1993 με την ειδικότερα αναφερόμενη απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλα ανεξαιρέτως τα έργα όλων ανεξαιρέτως των δικαιούχων, ημεδαπών και αλλοδαπών, με τους οποίους οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης – μέλη της έχουν συνάψει τις ενδεικτικά αναφερόμενες συμβάσεις αμοιβαιότητας, ενημέρωσε τον 2^ο των καθ' ων, που διατηρεί επιχείρηση καφενείου στην εμβαδού 60 τ.μ. με τον διακριτικό τίτλο και χρησιμοποιεί υλικούς φορείς ήχου, με ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε καθημερινή βάση όλες τις ώρες της καθ' όλης της διάρκειας του έτους λειτουργίας της, για την ψυχαγωγία των πελατών της επιχείρησής του, χρήση η οποία είναι γι' αυτόν (2^ο καθ' ου) απολύτως απαραίτητη για τη λειτουργία της επιχείρησής του και αποτελεί έναν βασικό παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας του, πλην όμως ο 2^{ος} καθ' ου αρνείται να συμπράξει στον καθορισμό και στην καταβολή της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων – μελών της αιτούσας, η οποία, σύμφωνα με το νομίμως δημοσιευμένο αμοιβολόγιο το οποίο, από κοινού συμφώνησαν και συνέταξαν οι τρεις ως άνω οργανισμοί – μέλη της και γνωστοποίησαν στο κοινό μέσω της δημοσίευσής του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες, ανέρχεται, για όλες τις κατηγορίες των παραπάνω δικαιούχων, σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων τους. Επικαλούμενη δε η αιτούσα κατεπίγουσα περίπτωση, συνιστάμενη στον κίνδυνο της καθυστέρησης ή ματαίωσης είσπραξης επί σειρά ετών των απαιτήσεων των δικαιούχων καλλιτεχνών και παραγωγών και στη συνεχώς αυξανόμενη οικονομική τους ζημία, αλλά και επικείμενο

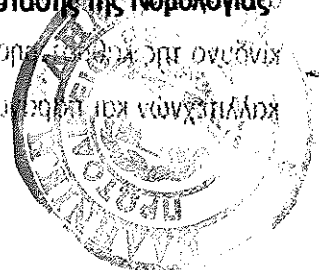

κίνδυνο για τη συνέχιση της λειτουργίας της, λόγω έλλειψης εσόδων, ζητεί: 1) Να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε ο 2ος των καθ'ών ενώ μεταδίδοντας ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο επίδικο κατάστημα του σε καθημερινή βάση τα έτη 2012, 2013 και 2014 στο και απόκοπτην ελάχιστο ποσό των 553,50 ευρώ συνυπολογισθέντος του νομίμου ΦΠΑ, 2) Να υποχρεωθεί ο 2ος των καθ'ών να της καταβάλει προσωρινά το ήμισυ του παραπάνω αναφερομένου, αιτούμενου και οφειλομένου ποσού, 3) Να υποχρεωθεί να της προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτόριου, που χρησιμοποίησε την παραπάνω περίοδο, προκειμένου να προβεί στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και να τους προσκομίζει κάθε μήνα και 4) Να καταδικαστεί στη δικάστικη της δαπάνη, που αποτελείται από την αμοιβή των εισπρακτόρων της, την συναφή και κοινόπρακτική αίτησης και αμοιβή της δικηγόρου της, ύψους 500 €.

Συμφωνά με τα όσα εκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη η αίτηση πρέπει και αρχή να απορριφθεί ως ενεργητικά ανομιμοποίητη, αφού η αιτούσα έχει εκδώσει αμοιολόγιο, το οποίο δεσμεύει και τον 2ο των καθ'ών, ο οποίος δεν είναι αυτός που υποβάλει την κρινόμενη αίτηση προς καθορισμό της ανάλογης αμοιβής. Περαιτέρω, απορριπτεώς μη νομίμο είναι και το δεύτερο αίτημα να υποχρεωθεί ο 2ος καθ'ού να καταβάλει προσωρινά το ήμισυ του αιτούμενου ποσού, διότι ως ανωτέρω ελέχθη η προσωρινή επίδικαση της εύλογης αμοιβής στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης δεν περιλαμβάνεται στις περιοριστικά αναφερόμενες στη διάταξη του άρθρου 728 παρ.1 ΕΚΠΟΔ.Σ περίπτωσις, κατά τις οποίες επιτρέπεται στο Δικαστήριο να επίδικασει προσωρινά, ως ασφαλιστικό μέτρο, κάποια απαίτηση, ουτε, ειδικότερα, περιλαμβάνεται στην περίπτωση ζ της εν λόγω διάταξης, με την οποία προβλέπεται η προσωρινή επίδικαση απαίτησης, που ορίζεται από τις διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου, καθόσον με την προεκτεθείσα διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 προβλέπεται η δυνατότητα καθορισμό από το Δικαστήριο της εύλογης αμοιβής και όχι η προσωρινή επίδικαση της (βλ. ΜΠρΚεφ 5/2014 και 116/2013 Α' Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΑθ 2004/2007 ΔΙΜΕΕ/2007/253 με παρατηρήσεις Κρ. Μεταξοπούλου ΔΙΜΕΕ 2007/255). Δηλαδή η επίδικαση του αιτούμενου ποσού δεν είναι δυνατή με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, αφού δεν προβλέπεται για την περίπτωση αυτή προσωρινή επίδικαση απαίτησης, η οποία σε κάθε περίπτωση θα οδηγούσε σε πλήρη ικανοποίηση του δικαιώματος της αιτούσας. Σε πλήρη ικανοποίηση θα οδηγούσε και η ικανοποίηση του αιτήματος προσκομίσεως των καταλόγων με τους τίτλους του ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε ο 2ος καθ'ού κατά τα επίδικα έτη, προκειμένου να προβεί η αιτούσα στη διανομή στους δικαιούχους της αμοιβής τους και να τους προσκομίζει κάθε έτος. Τέλος, τα δικάστικα έξοδα των διαδικιών πρέπει να συμφηφιστούν ενόψει της δυσχερείας του νομικού ζητήματος που αντιμετωπίστηκε και της διάστασης της Νομολογίας (άρθρο 179 ΚΠΟΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Handwritten signature

5ο φύλλο της με αριθμό 381/2014 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ξάνθης
(Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

ΘΕΩΡΕΙ ότι η με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου ΑΣΦ. 213/13-6-2014 αίτηση δεν ασκήθηκε ως προς τους 1^η, 3^η, 4^ο και 5^η των καθ' ων.

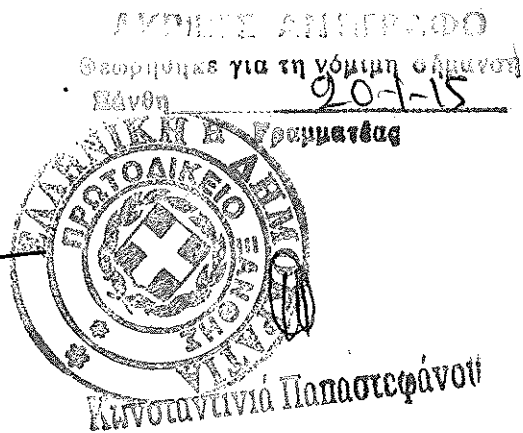
ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλίαν του 2^{ου} των καθ' ων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αίτηση.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στην Ξάνθη, χωρίς την παρουσία των διαδίκων ή των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, στις 23...
Δεκεμβρίου 2014 και με την σύμπραξη για την δημοσίευση και μόνον της Γραμματέως

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Για την δημοσίευση

